

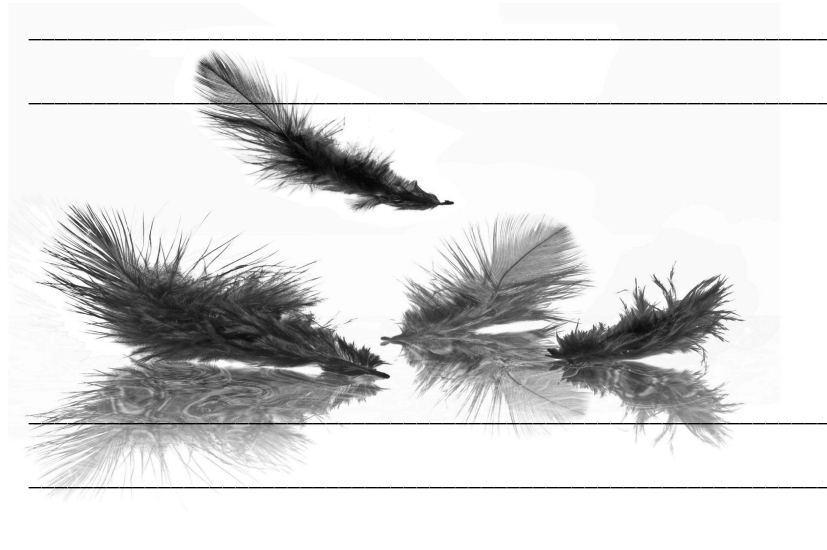

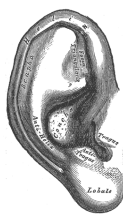
Szív

Épp azon gondolkodom, hogy is kezdjem ezt a mai Besúgót, mikor hirtelen, mikor hirtelen a szemem elé úszik, a kezem odavonz egy még sosem olvasott könyv közelébe, félök az ilyen pillanatok, félök, hisz ritkán vannak... És persze az ember ilyenkor lapoz, és böki a mondatokat szemével, az újjával is, s néha-néha úgy esik, hisz ritkák ezek a pillanatok is, de egyszer-egyszer úgy engedi meg a történés, hogy valami rég keresett igazságra, megnyugvásra, talán csak épp apró szikraszeretetre lel, egy-egy ilyen mondatban. Az én mondatom egyike ez lett: „Miközben rajtunk a pokol, teljes pompájában kizöldült minden.” (Utasi Csaba: Abszurdumok abszurduma. Újvidék, 2007, Forum). A másik ilyen mondat: „Mint aki megérkezett, és most végre mindent elfeledhet.” (Danyi Zoltán: Párhuzamok flamingóval. Zenta, 2009, zEtna)

A pokoli zöldnek, igen, ennek a pokoli zöldnek (van-e ilyen árnyalat, zuhogás a színek palettáján, *nehélelkesülnek-e a dolgok ettől a színtől, vagy nélküle minden kopár, s csak vele teljes és boldog?*) a teremttéssel milyen a viszonya? A pokoli zöldnek ki a narrátora? Mit feledtet el a kizöldülés, ha épp a pokollal lesz párhuzamos? Van-e valami mulasztás benne? Vagy elég az, ha csak nézzük, mint koptat egyre durvábban selymesre?

Talán egyáltalán nincs is más lehetőség, igazán az a fontos választásunk, ha hiszünk a tavasz(nak/ban): a mondatoknak, a történeteknek, a színházvilágnak, a gólyák kelepelésének, s mindennek-mindennek az erejében. Ennek a majd tíz napnak a valóságában. És ha épp úgy esik, hogy rátalálnak, bármikor is, írják ide *raját* mondataikat. S most itt, ezekkel a párhuzamos sorokkal ennek ágyazunk meg.

Ma a Találkozó színpadán A tóbai és a topolyai csoport a színpadon

Figyelem! Utolsó előtti előadásnap. Mindenki, aki eddig halogatta, jobban teszi, ha igyekszik, mert már csak a csütörtök és a péntek maradt ebből a Találkozóból. Menyasszonytánc Török Rezsőtől és Molnár Ferenc Liliomja.

Április 7., csütörtök, 17 óra

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület bemutatja:

TÖRÖK REZSŐ:
MENYASSZONYTÁNC (80')
Népszínmű

Szereplők:

Verbók Rafael – Baka András

Menci – Tóth Vera

Dancsa Ferenc – Szántó Tivadar

Vilmus – Palatinus Tímea

Mányi – Lackó F. Erzsébet

Viktór – Sirovica Erzsébet

Vőfély – Palatinus Nándor

Füri Dani – Kiss Zoltán

Gróz úr – Helfrich Lóránt

Nyosolyólányok – Katona

Klaudia, Samu Mónika,

Palatinus Hermina

Hívogatólegény – Csapó Dániel

Násznagy – Helfrich Lóránt

Násznagyné – Nagy Márta

Rendező: Tóth János

A rendező munkatársai:

Díszlet: Baka András

Jelmez: Lackó Farkas Erzsébet

Az előadásról:

A megözvegyült Dancsa Ferenc gyászéve lejártával újra nősülni szeretne. Így felesége jussa is megmaradna, és ami még fontosabb: Vilmus lánya mellé sem rendelnének mostohát. Választása megboldogult feleségének testvérére, Mencire esik, aki még mindig egykori udvarlóját, Füri Danit várja a háborúból. A bonyodalom elsimításához Dancsa segítséget kér az öreg Verbóktól, aki rábeszéli lányát a házasságra. A nagyharang megkondul, a nagy vigasság közepette azonban – igazi csavarként a történetben – színre lép Füri Dani. Vajon milyen megoldást találnak a kialakult helyzetre? Az előadásból kiderül, mi vezet el a címbeli menyasszonytáncához.

A szerzőről:

Török Rezső (1895. december 12. – 1966. november 7.) magyar író. 1916-tól újságírással foglalkozott. Rendkívül termékeny, népszerű regényíró, színpadi szerző volt. Humoros regényeivel is sikert aratott. Egyfelvonásosait, zenés vígjátékait, operettjeit külföldön is sikerrel játszották. Főbb művei: *Juhászlegény, szegény juhászlegény* (1927); *A meztelen ember* (1927); *Két lány az utcán* (1929); *Borcsa Amerikában* (színmű és film, 1929); *Ida regénye* (színmű Gárdonyi Géza regényéből, 1929); *A harapós férj* (címváltozata: *Ipafai*

lakodalom, 1931); *A férj mind örült* (regény, 1930); *Fizessen, nagysád!* (1932); *Csipetke* (1933); *Pityu* (1935); *Péntek Rézi* (regény, 1937); *Nehéz ma férjhez menni* (regény, 1938); *A feleség is ember* (regény, 1941); *A férjnek nem szabad* (regény, 1942); *Békebeli béke* (regény, 1947); *Vők iskolája* (zenés játék, 1958); *Az elűszott sziget* (fantasztikus regény, 1963).

Forrás: Magyar színházművészeti lexikon. Budapest, 1994, Akadémiai Kiadó.

Április 7., csütörtök, 20.00 óra
A topolyai Mara Amatőr Színház bemutatja:

MOLNÁR FERENC:
 LILIAM (90')
 Dráma

Szereplők:

Liliom – Turuc Andor
 Juli – Petrás Gizella
 Mari – Vörös Emese
 Ficsúr, Kádár István – Bogárdi Zsolt
 Hugó, esztergályos – Petrás Ármin
 Linzmann, kapitány, fogalmazó – Sörfőző Károly
 Muskátné – Szabó Erika
 Hollunderné – Vojter Ilona
 Lujza – Ejzler Evila, Turuc Rokszana
 Dr. Reich – Kocsis Tamás

Rendező: Szloboda Tibor

A szerzőről:

MOLNÁR FERENC (1878. január 12. – 1952. április 1.) író. Újságíróként kezdte pályáját. Szinte azonnal feltűnt csillogó szellemességével, szatirikus humorával, részvevő érzelmességével. Stílusa kezdetől mindvégig választékosan szabatos, mesélő leleménye és ötletgazdagsága kimeríthetetlen. A fiatal Molnár Ferenc oda-sorakozik legjobb novellistáink közé. Huszonhárom éves korában megjelenik első regénye, az *Egy gazdátlan csónak* története, amely után az irodalmi élet az elbeszélő próza nagy ígéretének tartja. A várakozásoknak hamarosan meg is felel. Huszonkilenc éves, amikor elkészül *A Pál utcai fiúk*, amelyet azóta is világszerte a világirodalom egyik legjobb ifjúsági regényének tartanak. Számos színdarabot fordított a Vígszínház és más fővárosi színházak számára. 1907-ben *Az ördög* c. drámájának átütő sikere volt Magyarországon és külföldön is. Ezt követően szinte minden évben Molnár Ferenc-bemutatót tartottak Budapesten, majd a világ más nagy városaiban is. Pályája során legnagyobb sikert a francia vígjátékok dramaturgiáját követő műveivel és a *Liliommal* aratta. A dialógusépítés, a hatásos és különös színpadi helyzetek teremtésének utolérhe-

Az előadásról:

A *Liliom* a 20-as, 30-as évek Budapestjét, a kabaré atmoszféráját idézi, amelyből megismerhetjük egy külteleki hintáslegény életének és halálának történetét. Adott két nő: a rámenős özvegy, a munkaadó és Julika, a szelíd, ugyanakkor konok cselédlány. Egyszerre érezhetőek a darabban a vásári komédia, a tragédia, a burleszk, az alávetettség, a kiszolgáltatottság, a diadal és az élet alkotóelemei.

tetlen mestere volt. Mindig személyesen irányította művének próbáit. Molnár Ferenc szoros kapcsolatban állt a kabaréval is. A magyar kabarészerzők első generációjához tartozott. Az előretörő fasizmus elől 1939-ben feleségével, DARVAS LILIVEL az USA-ba emigrált. Élete végéig dolgozott, de utolsó drámái közül egyiknek sem volt sikere. Darvas Lili Molnár Ferenc hagyatékát a Petőfi Irodalmi Múzeumnak ajándékozta. Fontosabb drámái: *A doktor úr* (1902); *Az ördög* (1907); *Liliom* (1909); *A testőr* (1910); *A farkas* (1912); *A fehér felhő* (1916); *A hattyú* (1920); *Színház* (1921); *A vörös malom* (1923); *Az üvegcipő* (1924); *Játék a kastélyban* (1926); *Olympia* (1928); *Egy, kettő, három* (1929); *A jó tündér* (1930); *Az ismeretlen lány* (1934); *A cukrászda*, *Menyegző* (1935); *A császár* (1946).

Forrás: *Magyar színházművészeti lexikon*. Budapest, 1994, Akadémiai Kiadó.

http://www.literatura.hu/irok/xxszazad/euproza/molnar_ferenc.htm

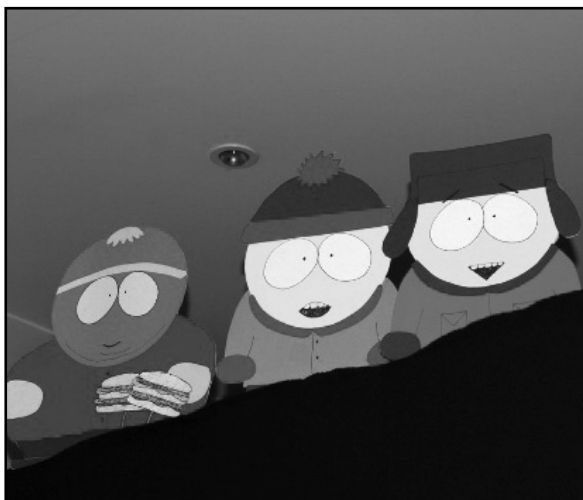

A zsűri véleménye a csókai Orpheus Egyesület előadásáról

Kacaj és puskapor

A South Park animációs vígjátéksorozattól megszokhattunk egy igen karakán és szabad szájú stílust, a némi napi aktualitásból sarjadó társadalomkritikát (mint ahogy azt Kőrösi István színművész a zsűrizés során is elmondta), és persze a populáris kultúra idézőjelesen mélyenszántó rejtekeiből kicsámcsogott minden jót. Erre készült a közönség is, kíváncsi volt, hogy működhet mindez a színpadon, színházként, teljes test-, báb- és hangközelségben, remélve a rekeszizmok folytonos nevetéstől való megfeszülését.

Kőrösi István alapvetően jó ötletnek tartotta a Balkánra ültetett South Park témáját, kíváncsian várta, hogy a csókai társulat hogyan oldja meg az eléje került feladatot. A látottakkal kapcsolatosan viszont alapvető kérdésként merült fel benne: a produkciónak van-e helye a színházi műfajokon belül. Kifágósolta továbbá, hogy a poénok nem voltak aktualizálva: a beemelt közszereplők, illetőleg azok a klisék, melyek ezekről az emberekről, jelenségekről születtek, születhettek, már elkoptak, túldimenzionáltak. Ezek a szereplők múltbéli emberek, a felvonultatott karakterek a mában már nem kapnak, s nem is kaphatnak akkora hangsúlyt a South Park-i világ akár balkáni vetületében.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA tanárnő elmondta, a produkciót nem színházi előadásként élte meg. BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA dramaturg véleményében szintén annak adott hangot, hogy a látott 45 percben egyáltalán nem használták a színházi formanyelvet, a színházi eszköztár nyújtotta lehetőségeket. A közönség rajzfilmfigurákat láthatott a színpadon, amelyek a kidolgozott beszédcselekményt illusztrálták.

pzs

A zsűri véleménye az Adai Színtársulat előadásáról

Vers, dal, háború

Az Adai Színtársulat összművészeti produkciójával idén is meglepte a közönséget. A Domonkos-versekre épülő előadást énekkel és koreográfiákkal álmodták egygyé. A kilencvenes évek Jugoszláviájának történései még mai is erősen bennünk élnek. Az előadás mély nyomot hagyott a közönségben, a darab után néhány percre megállt a levegő a nézőtéren.

AGOSTON PRIBILLA VALÉRIA tanárnő elismerően szólt az előadásról. Véleménye szerint nagy bátorságra vall, hogy felköltöztették a nézőket is a színpadra, annál is inkább, mert a kamarajelleg a színésztől és a nézőtől is egy másfajta hozzáállást követel. A színésznek ez a fajta „kiszolgáltatottsága” nem egy kellemes állapot, nagy kihívást jelent szemtől szembe lenni a közönségben ülőkkel. A csapat azonban jól megoldotta ezt a helyzetet, nem feszélyezte őket egyáltalán a publikum közelsége.

A tanárnő elmondta, szereti minden formában a költészetet a színpadon, a költői színházat. Az előadásból hiányolt egy kis félhomályt, egy kis takarás intimitást adott volna a darabnak. A rádiós szöveget kissé hosszúnak találta, elég lett volna csak jelzésértékűen megszólaltatni azt. Hasonló megjegyzése volt az előadás keretével kapcsolatban is, a külső időt is jelzésértékűen lehetett volna használni, és tisztán a belső világra, az érzésekre kellett volna fókuszálni. A tanárnő dicsérte a szövegmondást és az éneket, a rendező által megalkotott szövegfüzért. Nagyon megnyerő volt számára az a természeteség és egyszerűség is, ahogy a színészek játszottak. Végül gratulált a témaválasztáshoz, és hangsúlyozta, nagy erénye az előadásnak, hogy a költészettel így próbál kommunikálni.

BRETTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA dramaturg szerint is jobb lett volna félhomályban játszani a darabot, mert habár valós történetet mond el, mégsem tekinthető hagyományos értelemben realista előadásnak. Szerinte jobb lett volna nagyszínpadon bemutatni (a közönséget meghagyni a nézőtéren), mert ott a főszereplők sokkal magányosabbnak, kiszolgáltatottabbnak tünnének, hiszen a távolságtartás, elidegenítés már nyelvezetéből kifolyólag is eleme ennek az előadásnak. A dramaturg kiemelte azt is, hogy az *Éjjel menyasszonya* sokkal asszociatívabb volt ennél, kevésbé kívánt realista lenni, és ezt az előadást is el kellett volna mozdítani a realitástól. Habár ezt se tartja

teljes mértékben realistának, itt azonban az alaphelyzet jobban felismerhető. Ezek a nem hagyományos értelemben vett szituációk nem követelnének meg ennyire valós cselekvést a színpadon. Ő is dicsérte a szövegmondást, és épp ezért tartotta volna jobb megoldásnak, ha kicsit elengedik a reálszituációt, és annak a nyelvléleknek élnének, amit mondanak. Ez eleve egy irodalmi színház, hiszen nem színházi szöveget használ. Domonkost személy szerint ő azért sokkal ironikusabbnak, önironikusabbnak tartja, sokkal fanyarabbnak önmagával szemben, sokkal több fricskát hall benne, és kevésbé tűnik számára fájónak, mint ahogy az az előadásból kitűnik. A férfi főszereplő részéről igényelt volna elsősorban több iróniát és öniróniát.

KÖRÖSI ISVTÁN is szerette, hogy a társulat mert, és egyáltalán, hogy Domonkos-szöveghez nyúlt. Kicsit több másfajta, nem realista játékot tudott volna beleképzelni a produkcióba. Ő szereti a kamara jellegű darabokat, nem zavarta a színészek közelsége. Szerinte a darab témája, az elmenni vagy maradni érzés, amely benne van Domonkos verseiben, bármikor, tehát ma is aktuális. Éppen ezért nem kellett volna ennyire konkrét történet köré szervezni az előadást. István külön megdicsérte SŐREGI ANITÁT szép énekhangjáért.

-zsó

A zsűri véleménye a kisoroszi Testvériség-Egység Művelődési Egyesület csoportjának előadásáról Színház szívből

Aki látta már több alkalommal a kisorosziakat, tudja, mi lakozik bennük, és ha ez a bennük lakozó „szeretem színház” előjön, kő kövön nem marad. Mert ők még a kőből is tudnának kelléket készíteni, és mert még a követ is elsodorják játéukuk hevével. Ők azok, akiről sok csoportnak mesélünk a zsűrizések során, akik az anyagi lehetőségekre panaszkodnak. A kisorosziak saját kútfőből, saját kézzel varrnak, ragasztanak, csavaroznak, és saját fejjel gondolkodnak, sőt egymáséval. Kellemes pillanatokat okoztak a zsűrinek és a közönségnek egyaránt.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA először rájlesztett a csoportra, ám kiderült, a csoport valóban véresen komolyan veszi a zsűri minden szavát... Ezért az üdítő közös nevetés után elmondta, nagyon pergő, nagyon jó humorú előadást láthattunk, mindannyian kitűnően játszottak. Lenyűgöző az a hihetetlen nagy gondosság, amivel létrehozták mindazt, ami a színpadon volt, mindenben pontosan látszott, hogy szeretettel volt kidolgozva. És ugyanez vonatkozik a szerepekre is. Egyenként ki volt találva, hogy ki milyen karakter. A szumós gatyától kezdve a sminkig minden precíz és ötletes volt.

„Egy színházi előadás akkor teljes – folytatta a zsűritag –, akkor kompakt, ha színészi alakítás és a rendezés csak eleme az előadásnak, ami még számtalan más dologból áll össze. Lehet beszélni egyenként az alakításokról. RADICS IGNÁC (Sakini) nyelvtudása lenyűgöző, de mindenki játéka gyönyörű, az egész egységes egészzé áll össze, egészen a finálé koreográfiájáig. Jól szórakoztam!” – zárta le Rozi.

Kőrösi István az eddigi előadásokhoz hasonlította *A teaházat*, amelyben ugyanúgy jelen volt a jó játék, a kidolgozottság, a hit, mint a két évvel előtti *Fejek Ferdinándnakban*. Voltak szövegzűrök. Nem olyan fokú, hogy minden összezavarodik, de pár perces késések voltak a szituációkban a

szövegek esetén. „Dicséret a sűgónak – mondta –, mert mi semmit nem halottunk belőle.” Az őrmester – TOMBÁC IMRE – is lenyűgöző volt, a kiállása, a játéka nagyon rendben volt.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA a rendezőt dicsérte a szövegválasztásért, a szereposztásért, a színészvezetésért. A szereplőket dicsérte az állandó színpadi jelenlétéért, nem estek ki a szerepükből. Nagyon karakteresre voltak megformálva a figurák. Az a gondosság, amellyel minden apró részletre figyeltek, ami a színpadra került, szintén dicséretes. Kiemelte a motoros-pakolós jelenetet. A kerékpáron a nagy teljesen rezzentelenül ült, miközben nyilván nagyon kell egyensúlyoznia, hogy minden rendben menjen. Utánozhatatlanul jó volt, sőt egyáltalán, az egész pakolásjelenet nagyszerű volt.

KÖRÖSI ISTVÁN hozzátette, ügyesen használják a díszletet, és jól is van kitalálva. A japán–lucsuáni nyelv, habár halandzsa volt, szintén jól ki volt találva, voltak szép utalások egyes kifejezésekre, és izgalmas volt.

A zsűri abban is egyetértett, hogy nagyon jó volt a zene.

A csoport elmesélte, az amerikai zászlót is kézzel varrták, a karton kalapokhoz négyfajta kartont kipróbáltak, a jelmezek használt ruhák, amelyeket átalakítottak. A papucsot is ők találták ki.

Új tagok is vannak a csoportban. A szumóst az előadás előtt hat nappal szerződtették, és van egy szerb anyanyelvű csoporttag is!

A zsűrizés így vidám beszélgetéssel fejeződött be, tele élménybeszámolókkal a próbákról. Köszönjük ezt a hangulatot és a sok-sok jókedvet! A lucsuáni egyértelműen a jókedv és a felszabadultság nyelve. Javaslatunk csak annyi lenne, bármilyen probléma felmerül, ha megoldhatatlannak tűnik, nem tudjuk/akarjuk megérteni egymást, beszéljünk lucsuániul!

gém

A Találkozózn láttam...

A péterrévei iskolások írásai a látottakról

A Samu Mihály Általános Iskolának, a vezető tanároknak és a diákoknak köszönhetően a naponta jelentkező Súgóban a tanulók írják meg véleményüket a látottakról, szintén az ő rajzaik láthatóak itt. És a Súgó lesi majd minden szavukat, reméljük, kedves Olvasó, Ön is.

AZ ANGOL TOLMÁCS

2011. április 4-én a nagyikikindai József Attila Színtársulat bemutatta *Az angol tolmács* nevű darabot. Ez egy angol-francia vígjáték. A történet Párizsban játszódott. Két fiatal szerelmes érkezett a városba, akik a lány apjának haragja elől menekültek el. Ez a mű érdekes történések sorát hozta el, mert mindenki azt várta, hogy a fiatalok találkozzanak a haragos apával. A véletlen folytán mégis mindig elkerülték egymást. Szerintem mégis a tolmács volt a legérdekesebb, mert olyan munkát választott, amihez nem is értett. A tolmács mindig a yes szót emlegette angolul. A mű végén a darab fordulatot vett, mikor az apa mégis megbarátkozott a lánya férjével. A közönség vastappsal jutalmazta meg az előadást. Ahhoz képest, hogy amatőr színészek voltak, szerintem jó alakítást nyújtottak. Ha még egyszer adnák ezt az előadást, akkor ajánlanám olyanoknak is, akik véletlenül lemaradtak róla.

Hegedűs Csongor 7/3

AZ ANGOL TOLMÁCS

Az előadás hétfőn délután öt órakor kezdődött. A történet egy francia színpadon játszódott, és egy angol tolmácsról (aki tulajdonképpen egy szót sem tudott angolul) és egy angol párról szólt. Számomra egy fantasztikus és nagyon érdekes színdarab volt. A díszlet gyönyörű, részletesen kidolgozott és valóságos volt. A színészek nagyon jól alakítottak, és egy csodaszép színdarabot mutattak be.

Nem bántam meg, hogy elmentem, nagyon jó volt, és nagyon tetszett.

Mucsi Valentina 7/3

A FALUM, PÉTERRÉVE

*Az én falum Péterréve.
Van is sok szép dolog benne...
Tisza folyása, mint egy ember könnye,
Minden ember örömét leli benne.
Tiszában a hal úgy éli életét,
Mint egy szabad ember Péterrévén.*

*Amikor távol vagyok hazámtól,
Mindig gondolok reá,
Bár lehet máshol jobb... de akkor is...
Minden szép emlék ideköt hozzám!*

Virág Bálint
Samu Mihály Általános Iskola, 5/3

PÉTERRÉVE MÁSKÉNT

A falu, ahol lakom, Péterréve. Óbecse községhez tartozik. Körülbelül 7000 lakosa lehet. Szerbia egyik legnagyobb falva.

Péterréve egy Péter nevű révészről kapta a nevét. Azért róla kapta a falunk nevét, mert ő volt az első ismert ember itt, tudtam meg az idősebb emberektől.

Péterrévét Becse, a Tisza, Mohol és Pecesor határolja körül. Péterréve központjában áll a Községháza, ahol „ügyes-bajos” dolgainkat rendezzük, és különféle ünnepeket, rendezvényeket is szoktunk ott tartani. Egy anyakönyvi hivatal is van, régen, mikor még Péterrévén volt szülőotthon, itt jegyezték fel az újszülötteket. A falunk parkjában van egy szobor dr. Kiss Imre emlékére, aki falunk híres doktora volt. A parkban a II. világháborúban elesettek számára is állítottak egy emlékművet. Falunk címere is megtalálható itt, mozaikból van kirakva. Két templomunk van. A Mindenszentek temploma és Szent Imre-templom. A park mellett megtalálható a mi egészségházunk is, ami rendelkezik egy fogorvosi részleggel is. Péterrévén régen két iskola is működött, de sajnos ma már csak egy, a Samu Mihály Általános Iskola. Itt tanít az én édesanyám is. Falunk több óvodával is rendelkezik, pontosan ötten. Több szórakozóhely is van, akad olyan, ahol voltam, de olyan is, ahol még nem. Egy vadászegyesületünk is van, melynek édesapám is tagja. A Lövöldén szoktak lenni a vadászok ünnepei. A Tisza a falunk folyója, régebben az emberek innen vittek ivóvizet, de most már sajnos olyan szennyezett, hogy fürdeni sem lehet benne, a halállománya is csökkenőfélben van a szennyezettsége miatt. Egy cukrászda is van, de most újítyják fel. Mivel a munka láthatóan jól halad, reméljük, nyáron mehetünk fagyizni. Péterréve moziját sajnos bezárták, és azután ki is fosztották, de ezt az utókor nem nézi jó szemmel, mivel a nagy többség még nem volt moziban.

Péterrévén sajnos egyre kevesebben laknak, mivel a fiatalok a városba költöznek. Sajnálattal hallom azt is, hogy egyre nagyobb a környezetszennyezés a falunkban. Az iskolában szerencsére nyílt egy külön csoport, mely nekünk, gyerekeknek segít abban, hogy szebbé tehesük a falunkat.

Szeretnék itt élni továbbra is, és szeretném, ha az utókor számára hátrahagyott Péterréve új pompában díszelne, és mindenki büszke lehetne ránk.

Recsó Éva 6.4
Samu Mihály Általános Iskola, 6/4

Holnap a Találkozó színpadán Színpadon a temerini és a bezdáni csoport

Figyelem! A Találkozó utolsó előadásnapja, aki ebből is kimarad, az teljesen lemarad a péterrévei szemléről. Jöjjenek! Hiszen tragikomédia és egy zenés-táncos vígjáték a színpadon!

Április 8., péntek, 16.30

A temerini Bunker Színház bemutatja:

SCHWAJDA GYÖRGY:

SEGÍTSÉG (75')

Tragikomédia

Az Asszony – Lévai

Zsuzsanna

Az Ember – Varga Balázs

Polgárné – Árok Sarolta

Vöröskeresztes – Varga

Flórián

A Fiú – Lévai Dániel

A rendező munkatársai:

Zeneszerző: Lévai Dániel

Súgó: Sági Edit

Technika: Tóth Róbert

Rendező: Faragó Edit

Az előadásról:

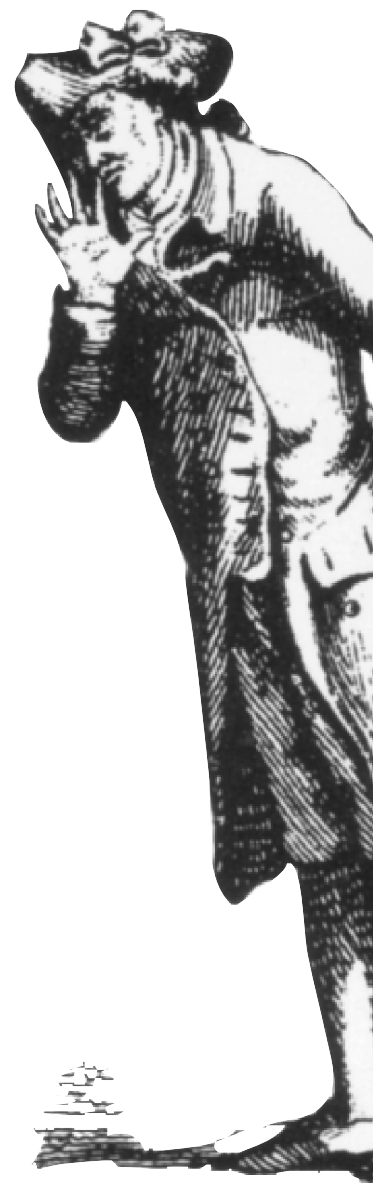
A Bunker Színház társulata társadalomkritikát, emberi sorsok realiztikus bemutatását, társadalmunk és kisebbségi sorsok átvilágítását mutatja be előadásában.

Április 8., péntek, 19.30
 A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület bemutatja:

SOMOGYI GYULA – ZÁGON ISTVÁN – EISEMANN MIHÁLY:
 FEKETE PÉTER (120')
 Zenés vígjáték

Szereplők:	Fleuron Benetti – Lovász Eduárd
Lucien Ovrier – Foki Zoltán	Fleuron kisasszonyok – Józsa
Colette Ovrier – Máté Ilona	Renáta, Kovács Alexandra
Claire Linekette – Dordević Mária	Boy, titkár – ifj. Foki Sándor
Edit	Dubois – Sánta István
Pierre Lenoir – Rica Emil	
Sapiro – Csillag László	A rendező munkatársai:
Marie – Radics Lilla	Díszlet: Foki Tímea
Gaston Auriol – ifj. Fejes István	Zene: Szloboda Attila
Lefebre-né – Gál Veronika	Technika: Kővágó Sándor
Michon – Szilágyi József	Ügyelő: Kővágó Hajnalka
Michonné – Zobenica Regina	Súgók: Foki Mária, Horvát Laura
Lionel du Chagrin – Barta	
Roland	Rendező: Foki István
Chagrinné – Holpert Edina	

Az előadásról:

Ki ne ismerné a híres slágert: *Fekete Péter öcsém, te his ügyefogyott...?* A Fekete Péter főhősének erénye nem más, mint a pechje, amiből sikert kovácsol, büntet és igazságot szolgáltat. A végén, természetesen, nem maradhat el a boldog befejezés sem, a főhős elnyeri szerelmét. Azonban a szerencséje ismét megfordul... A darab egy könnyed, zenés, kortalan előadás, témája örök érvényű.

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Ágoston Pribilla Valéria

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt számos szavalóverseny résztvevője és díjazottja. HORVÁTH EMMA, SEBESTYÉN TIBOR és BAMBACH RÓBERT csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

A gimnázium önképzőköreben PETER HANDKE, DÉRY TIBOR darabjait viszik színpadra, de úgyszintén kimagasló alakítás az övé THORTON WILDER *A mi kis városunk* című drámájában, amelyet SZILÁGYI LÁSZLÓ, az egykori magyar társulat rendkívüli tehetségű színművésze rendez. Az említett darabbal vett rész a Népkör színjátszó csoportja a XIV. köztársasági szemlén, ahol Ágoston Pribilla Valéria díjat kapott színjátszásáért. A következő évben BAMBACH RÓBERT rendezésében játszott TENNESSEE WILLIAMS *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosában, amely előadás elnyerte a köztársasági szemle legjobbjának kijáró díjat, valamint két szereplő, Ágoston Pribilla Valéria és ÁROKSZÁLLÁSI LÁSZLÓ is díjat vehetett át.

Fellépett az Újvidéki Színház nyitódarabjában, ÖRKÉNY ISTVÁN *Macskajáték*ában, ahol Egérke szerepét alakította. De említhetnénk még a PETER WEISS *Mockinpott úr kinyári és megyőzítettára* című szatírjában, KOPIT *Saj, apu, szégyén apu!* című művében, a BERNARD SHAW *Sosem lehet tudni* című vígjátékában eljátszott szerepeket is. Előadóművészként is megmutatta tehetségét. Elegendő *Hangváltató* című önálló estjét említeni, amellyel nagy sikert aratott kortárs magyar költők műveit tolmácsolva.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Összetéveszhetetlen stílust teremt, olyan alkotóművészekkel dolgozik együtt, mint BESZÉDES ISTVÁN, VEREBES ERNŐ, HERNYÁK GYÖRGY, BAKOS ÁRPÁD. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szégyén csizmája* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rajdszínház aranya* című előadás és így tovább. Társulata elnyerte szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődíját.

Jelenleg a szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyettese.

A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó állandó zsűritagja, de ugyanúgy a diákszínjátszók fesztiválján is tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadó-művészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük. Nos, ezt a titkot semmiképp sem fejtette meg a fenti röpke összefoglalás, de talán még alkalmat kaphatunk rá.

Forrás: *Hét Nap*, XIV. évf. (2007. február 28.) 9. szám, 33.

Hét Nap, XIV. évf. (2007. május 23.) 21. szám

Faragó Árpád: *Nem sirt ásunk, hanem fundamentumot*. Zenta, 2007, Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália

Brestyánszki Boros Rozália a 2007-es évben csatlakozott a *Találkozó* szakmai zsűrijéhez. A csoportok, ahogy ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA személyében is, egy rendkívül nyitott, (és ha fogalmazhatunk ilyen egyszerű szóval) segítőkész zsűritagot ismerhettek meg.

Brestyánszki Rozália 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatoknak is. Angol, német és szerb nyelvből fordít.

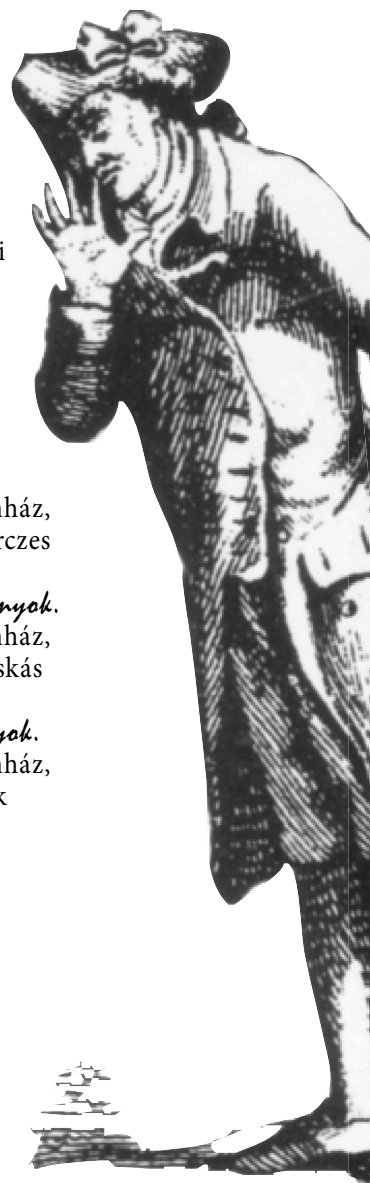
2000-ben a zürichi *Theater Spektakel* nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A Tel Aviv-i kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhelymunkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A 2009-es Vajdasági Amatőr Színházi Fesztiválon a szakzsűri tagja. A műkedvelőkkel 2007-ben nem csak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda állandó tanára volt a pszichodráma/önismeret és a dramaturgia témakörben.

Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész sáruja* című darabot (2003. Publikálva: www.zetna.org.yu), *A károkatonaék még nem jöttek vissza* című szöveggönyvet (amely GION NÁNDOR azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői MEZEI ZOLTÁN, PÁLFI ERVIN, SZÓKE ATTILA), valamint a *Decenium* című összefoglaló munkát (amelyik a szabadkai magyar színjátszás legutóbbi tíz évét dolgozza fel és a Forum gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab (parafrázis J. Cain *A postás mindig kétszer csenget* c. regénye nyomán). *Csörite – avagy a kommunikáció diadala*, amelyet a Békéscsabán megrendezett Magyar Drámaíróversenyen mutattak be (2010. Rendező: FEKETE PÉTER).

2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

Jelentősebb dramaturgiai munkái:

- 2003-ban Masteroff–Kander–Ebb:
Cabaret (Népszínház, Szabadka),
- 2004-ben David Harrower: *Kés a tyúkliban* (Népszínház, Szabadka),
- 2005-ben *Futó por* – dráma Kosztolányi műveiből, életrajzaiból, naplójából (Népszínház – Soltis Lajos Stúdió, Szabadka),
- 2006-ban Csáth Géza-Fekete Péter:
Emma (Népszínház, Szabadka),
- 2009 Háy János: *A Gézagyerek*.
Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 01. 28-án. Rendező: Bérczes László,
- 2009 Kiss Csaba: *Veszedelemes viszonyok*.
Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 02. 08-án, rendező: Puskás Zoltán,
- 2011 Updike: *Eastwicki boszorkányok*.
Bemutató: szabadkai Népszínház, 2011. 01. 19, rendező: Hernyák György.

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Kőrösi István

1977 -ben született Torontálvásárhelyen (Debelyacsa). Pancsován fejezte a középiskolát, számítástechnika szakon. 1999-ben felvételizett az Újvidéki Színművészeti Akadémiára, ahol HERNYÁK GYÖRGY és LÁSZLÓ SÁNDOR osztályába került. 2003 óta az Újvidéki Színház színművésze. Fontosabb szerepei között említhetjük a következőket: Walter (Dermot-Rado-Ragni: *Hair*), (PÁC, HAMVAS BÉLA *Karnevál* című regénye nyomán), Tamás (VÉGEL LÁSZLÓ: *Judit*), Paul (LUBOMIR FELDEK: *A rózsaszínű halál*), VEE LOVELL (HORACE MCCOY: *A lovakat lelövik, ugye?*), Pongrácz (VEREBES ERNŐ: *Teremtőhadjárata*), Medvegyenko (CSEHOV: *Sirály*), Rozanov (MATEI VIȘNIEC: *A kommunizmus története...*), Bernard Marx (NAGY V.-VÁRKONYI M.: *Szép új világ*), Báro (GORKIJ:

Éjjeli menedékhely), Brad Majors (RICHARD O'BRIAN: *Rocky Horror Show*), Férfi (*San o Balkanu*) – Balkanovi pokret, Garry Lejeune – Roger Tramplemain (MICHAEL FRAYN: *Még egyszer hátulról*), Philinte (MOLIÉRE: *A mizantrop*) Játszott a budapesti Musical Színház *Jekyll és Hyde* című produkciójában (Simon Stride szerepében, rendezte: MOLNÁR LÁSZLÓ)

A Színes Szilánkok Diákszínpadán megrendezte Mrožek *Özvegyek* című darabját, amely az 51. Becsei Nyári Játékokon (2008) a következő díjakat érdemelte ki: legjobb rendezés, legjobb színpadi mozgás, legjobb férfi főszerep.

Kőrösi István harmadszor vesz részt a szakmai zsűrizésben. Mindenképp fontos volt, hogy Újvidékről is csatlakozzon egy művész a szakmai munkához, és az, hogy egy fiatal színművészt sikerüljön megnyerni az ügynek.

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szepet köszönhetjük

Beszédes István

Mint szerkesztő, mint könyvtervező, mint tördelő-szerkesztő, ráadásul mint alkotó a könyvszakma jeles képviselője érdekes és értelmes kezdeményezésként értékelte a *Súgót*, és ezért – meg talán azért mert ő a Dumás és minden helyzetben lehet rá számítani – sokmindenben segített a színlap néha színtelen szerkesztőinek. Ő tervezte a *Súgó* fedlapját és belső arculatát, valamint szintén az ő alkotása az illusztrációkkal teli, izgalmas megoldású programfüzet, melyet minden *Találkozón* láthtunk forgolódni, izgelődni-mozgolódni a közönség kezei közt.

Beszédes István, ahogyan az irodalmi lexikonok számon tartják, költő, szerkesztő. 1961. szeptember 12-én született Zentán. Szabadkán művelődésszervezői képesítést nyert. 1989 és 1991 között az *Új Szimposion* fő- és felelős szerkesztője, 1991 és 1994 között Hódmezővásárhelyen a *Vásárhely és Vidéke* című napilap szerkesztője, majd

a *Képes Ujság* rovatszerkesztője (1996-) és az *Üzenet* folyóirat szerkesztőségének tagja (1998-). 1999-ben megalapítja a *zEtna* elektronikus folyóiratot és kiadót, amely a kortárs irodalom szövegeinek találkozási tér-helye.

Alkotásai közül mindösszesen néhányat sorolnánk itt fel. Verseskötetek: *Kívánja-e a pirost?* (1988), *Égyéji séta, déli tükrös* (1997), *Messziről Andromeda* (2007), *Naphitörés* (2008). Műfordítások: Boško Krstić: *Vizöntő* (Virág Piroskával), *Citadella. doc* – Három négykezes, Horváth Ottó: *Olmóba menet* (2010), Boško Krstić: *Az azúr örvöinek legendája* (2011). Színművek: *Rózsaszín ország aranya* (2003), *Szalmakalap száll...* (2004), *Gábor és Gabriella* (2006), *Szardínia* (2009).

Díjak: Sinkó-díj (Bozsik Péterrel, 1989), Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíj (1995), József Attila-díj (2011).

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Sagmeister Laura

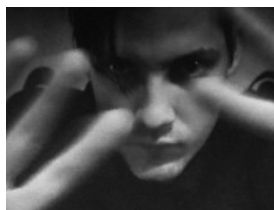

A festőművész 1969. október 8-án született Szabadkán, jelenleg Magyarokán él. SERGEJ JOVANOVIĆ belgrádi festőművész magániskolájába járt. Az Újvidéki Egyetem Művészeti Akadémiájának festészeti szakán JOVAN RAKIŽIĆ professzor tanítványaként végzett (1999). A Pécsi Tudományegyetemen doktori képzésen vett részt KESERŰ ILONA témavezető osztályában 2000-tól. Egyetemi évei és pályájának indulása egybeesett a Jugoszláviában lezajlott politikai változásokkal, háborúval, mindez művészetében is nyomott hagyott és időnként alkotásain is láthatóvá válik. NINKOV KOVACEV OLGA, aki már több kiállítását is rendezte, ezt így fogalmazta meg: „Képei, mint egy (rém)álom – (rém)látomás kiélesedett foltjai, inkább éreztetnek, láttatnak érzéseket, embereket, megtörtént és meg nem történt dolgokat. Ezekben kuszán ötvöződnek a mindennapi élet darabkái a helyhez kötött múlt mozzanataival. A 90-es évek elején és első felében, amikor még minden olyan hihetetlennek tűnt, az emberek pedig kutyául érezték magukat, Laura képein végigvonul egy szellemileg megbolydult kutya, amelyből időnként farkas, időnként pedig naivan mosolygó beteg állat lesz. Helyenként megjelenik a történelem őrzője, lendületben levő kereke is, hol biciklikereként, hol meg biciklisták egész csapataként. Ez utóbbiban persze az »el innen« akarás is benne van, a szabadság, a mozgás vágya, de a vidék jellegzetes közlekedési eszköze iránti ragaszkodás is. Ragaszkodás az idevalósi egyszerű emberek, szokásaik és utcáik iránt.” Legutóbbi képein egy sajátos belső világot ábrázol, érzelmeket, az emberekhez, a természethez közeli élményeket, emlékeket elevenít fel. Képeinek az alapja a rajz, kevés színt használ, a feketén kívül elsősorban a meleg színeket – a rózsaszín árnyalatokat.

Számos kiállítása volt már többek között Szabadkán, Zentán, Antwerpenben, Zalaegerszegen, Zágrábban, Baján.

Művészetéről így vallott a 2011. március 28-án a Magyar Szó *Üvegalyó* című mellékletében megjelent, vele készült interjúban: „Megrajzolni egy testet vagy az árnyékát egy negyedik dimenzióban, azaz, hogy ne úgy jelenjen meg, mint a valóságban. Nálam ki vannak terítve a testek úgy, hogy minden oldalról látszódnak. De ezeket csak egy ún. tér nélküli térben tudod létrehozni. A térképeimen is lehetett ezzel játszani. A felülnézetből kiterített világba oldalnézetből is látható embereket vagy fákat rajzolok bele. Ez ad neki egy furcsa csavart, egy furcsa térbeli hatást, hogy minden attól függ, honnan nézed.”

Antal László

1984. június 6-án született Szabadkán. Az általános iskola és a gimnázium befejeztével, 2003-ban, az Újvidéki Művészeti Akadémia Vizuális Kommunikáció szakára iratkozik. Részt vett több közös tárlaton, plakátjaival, illusztrációival, és festményeivel. 2007-ben diplomált *Mese amely rosszul végződik* című animációs filmjével, majd ezt követően ugyanebben az intézményben írta be a mesterképzést.

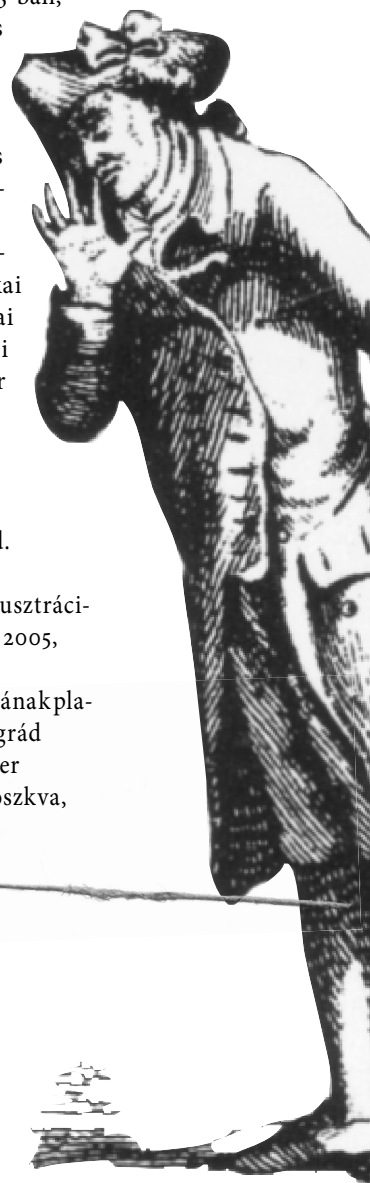
Több könyvet is illusztrált az Újvidéki Tankönyvkiadónak. Plakátokat készít a szabadkai Kosztolányi Dezső Színháznak, a szabadkai városi könyvtárnak, az újvidéki Művészeti Akadémia előadásaira, és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség számára is!

Önálló tárlatok:

- Da Galéria, 2006., Újvidék
- Galéria Grafički Kolektiv, 2007., Belgrád.

Díjak, elismerések:

- A 43. Zlatno Pero, és a 8. Nemzetközi illusztrációs biennále első helyezése (Grand Prix), 2005, Belgrád
- A 9. Nemzetközi vízalatti filmek fesztiváljának plakáttervére az első díjat kapta, 2005., Belgrád
- SOSzanie First International Social Poster Competition, különdíjazottja, 2006., Moszkva, Oroszország.

Szó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátók XVI. Találkozójának színlapja
 Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség.
 Tördelőszerkesztő, dizájn és felületterv: Beszédes István.
 Lektor: Kaszás Angéla

Folyamatos segítség és háttér munka:
 Halasi Mónika, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Attila, Nagy Abonyi Sonja, Novák Ferenc, Tóth Georgina.
Szerkesztők és szerzők: Gondi Martina, Máriás Endre, Sutus Áron, Bózsó Izabella, Pál Zsófia.